

Jacopo széke

2009 augusztus 21. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot.

Elöl mondandó szavaink tán hátul lesznek, a hátul mondandók el?re kerülhetnek” – mondja az egyik csuvas áldozati ének, s így vagyok most én is: vajon e kép magyarázatával kezdjem-e, vagy K. Csilléri Klára tanulmányával, esetleg Bálint Sándoréval? Annak idején azért fényképeztem le a volt, most újra ferences kolostorban található széket, mert Bálint Sándor ajánlotta, ha már ott vagyunk, ezt se hagyjam ki. Betettem egy tasakba a negatívot, ráírtam, hogy gótikus szék (Szeged), és arra gondoltam, ha majd egyszer összeáll egy kis könyvecském a gótikáról, abban biztosan helye lesz. Ez a gótikus jelleg? szék az alsóvárosi kolostorban valóban ereklyeként maradt ránk, „amely nyilvánvalóan már a polgári lakáskultúra intimebb, individuálisabb igényét, kényelemszeretetét tükrözi a kor egykorú, tömörebb szerzetesi kóruspadjaival, stallumaival vagy akár népünk padjaival szemben”.
A minap, amikor egy gy?jteményes kötetet nézegettem, megakadt a szemem A szék megjelenése a középkori közrend? hajlékokban cím? tanulmányon. Mivel a szerz? elég sok illusztrációt közöl, érdekelt, hogy ha szerepel, vajon hol és mikor jelenik meg ez a szegedi szék. Mivel a tanulmány igen távoli el?zményekkel kezd?dik – az els? ábra Kr. e. 5500 körüli k?emlék –, az „én székemre” szinte a legvégén akadtam rá. Az aláírás szerint Marchiai Szent Jakab karosszéke volt 1450 körül. Életrajzából megtudtam, hogy a szent 1394-ben született a Marche tartományban fekv? Monteprandone faluban, s a Domenico (Domonkos) nevet kapta a keresztségben. Kisgyermekként el?bb egy pap rokona tanította, „majd Ascoliban, az ottani ferences kolostor iskolájában tanult tovább. 1404 táján Perugiában folytatott orvosi és jogi tanulmányokat, majd egy nemes úr jegyz?je lett. 1416-ban belépett a ferences rendhez, szigorú penitenciákat rótt magára, s éjjelente csak három órát aludt. Ekkor vette fel a Jacopo (Jakab) nevet.” Fiesolében a kor neves szónokánál, Sienai (Szt.) Bernardino keze alatt tanult, és huszonkilenc évesen szentelték pappá. „A hagyomány szerint ezután negyven éven át prédikált, nemegyszer hatalmas tömeg el?tt. Megszakításokkal tizenkét évet töltött külföldön, német, cseh és lengyel területen, s?t háromszor is járt Magyarországon.” (Utolsó három évét Nápolyban töltötte, 1476-ban halt meg.)
Sokszor kézbe veszem és idézem R. Barthes fotózásról szóló könyvét. Tanulságos, ahogyan kezd?dik: „Egyszer régen a kezembe került Napóleon legfiatalabb öccsének, Jerome-nak egy fényképe (1852). Döbbenten mondtam magamban – s döbbenetem azóta sem csökkent: ezek a szemek, amelyeket most látok, még látták a császárt.” Nekem is valami hasonló jut eszembe err?l a képr?l: ez a becses relikvia, ez a szék „látta” Marchiai Szent Jakabot. Vagy ha nem látta, akkor is máig meg?rizte számunkra a szent emlékét.

Móser Zoltán, mno.hu

Ajánló